

Jeg kommer til Beracah ganske tidlig om morgenen. Barna er på skole så det er god tid til å titte rundt og snakke med menneskene som jobber her. Prince står på baksiden og pusser på en seng. Huset er nymalt, og det er så flott med de store flatene som smiler i en lett gjennomlilla farge. Karmene og andre småfinesser er i forskjellige grønne toner. Det oppleves i det hele tatt så innbydende. Jeg får vite at det er Ostin, lillebroren til David som har valgt fargene.

Prince har vært på Beracah i tilsammen 5-6 år. Han er ansatt som sjåfør og fungerer som storebror, reservefar, elektriker, snekker, budbringer og aktivtør. Han har ikke fast arbeidstid og går litt til og fra gjennom dagen. Det gjør kona Siljo og også. De bor rett nedi veien.

Inne på kjøkkent jobber Anna. Det er viktig at vi uttaler Anna med kraftig trykk på den siste aèn, for hvis vi sier Anna som vi pleier å si det – med trykk på første A- betyr det elefant 😊 Og det ville blitt helt feil. AnnA er så liten så liten....

Jeg blir fanget på annAs kjøkken. For noen år siden gav hun fra seg mannen sin fordi hun ikke kunne gi ham barn. Han har giftet seg igjen og har 2 barn nå. Anna ser lei seg ut når dette blir formidlet og hun rusker effektivt og rutinert i grua hvor middagen gjøres klar på den åpne flammen. Her i ildstedrommet er det ikke annet lys her enn det som flammene gir. Jeg har lyst å ta bilde, men skjønner med det samme at jeg aldri vil klare å fange dette inn på et fotografi. Uansett hvor stor horde jeg hadde hatt med registrerende sensorer vil jeg ikke kunne videreformidle dette lille øyeblikket. Varmen i øynene hennes, og skinnet fra ilden som gir dem en unaturlig glød og lukten av brent som sitter i porene hennes. Skautet på hode som er knyttet stramt og velvandt, og forkleet som sitter som støpt på den lille kroppen. Det er noe som rører seg inni meg...

Jeg undrer litt på hvorfor middagen lages her på dette rommet, for vegg i vegg ligger et godt utarbeidet kjøkken, fult utstyrt med benker, gasskomfyr, kasseroller i stabler og stort utvalg ukjente maten smaker bedre når

Men jeg blir fanget ja. fysisk og mentalt. Fysisk lenge og hekter seg snakker masse Malajalam forstår. Og det er nesten ansiktsuttrykk og fysisk mening, så vi fortsetter å nok en venn på et dypere

hele kryddersortementet, samt et grønnsaker. Senere får jeg vite at den tilberedes på levende flammer...

Annas vevre vesen griper meg. Både ved at hun klemmer meg hardt og deretter fast i armen min. 😊 Hun og forventer helt tydelig at jeg så jeg gjør det faktisk – nær kontakt gir mening. Mer enn nok prate og jeg kjenner at jeg har fått plan 😊

Anna koker trofast for barna, og utgjør en stabilitet og et holdepunkt sammen med de andre tilfredse og veltilpassede menneskene som utgjør teamet på Beracah.

En kveld får jeg lov å lage snøkrystaller i papp sammen med barna, de skal være til pynt for Tove Erna og Naomi som kommer om få dager. Jeg har brukt denne dagen på å lete etter glittertape. Det var i seg selv en selsom opplevelse som kan leses på facebook.

Men nå sitter vi her på gulvet, dypt konsentrert midt i de vakreste farger og sakser og lim. Barna stråler stille. Haridas på 13 år er naturlig blitt min assistent. Han oppdager mine behov nesten før jeg vet om dem selv. Fascinerende. Jeg har fremdeles ikke lært meg Malajalam og han er for flau til å prøve seg på engelsk. Men det gjør ingenting, saksen er klar i handa hans når det er den jeg vil ha, tapen er ferdig kuttet og limet settes rett foran meg – klar med korken tatt av. Sammen er vi dynamitt!!

Haridas har to søstre, Bavhani 11 og Meena 9. Alle tre bærer de i seg en ydmyk verdighet og oppleves utrolig veloppdratte. Det er lite hos de tre som vitner om vanskelig bakgrunn, fattigdom, manglende skolegang og netter på råe murgulv.

Når Tove Erna kommer er det julaften.... Hun har med seg en stor koffert med masse fint i. Jeg er ikke der når den åpnes, jeg kommer senere. Kofferten er da tom og innholdet ligger pent stablet i en kasse. Det er masse dukker. Etter middag, som også er kveldsmat, har barna fri til å leke. Dukkene hentes fram og gulvet omdannes til en stor scene der små og litt større hender kler av og på, vugger og gir mat, skjenner og synger godnattsang, akkurat som vi har sett våre egne henfalle i oppslukende seriøs lek. Guttene er med de og. Kvelden og sengetid for disse helt normale, unormalt vakre barna, kommer alt for raskt. Meena vil ha dukken med seg i senga – sove sammen med den på samme måte som hun selv sov tett inntil sine egne foreldre en gang for lenge siden. Men det går ikke. Dukkene er felles.... De er ikke til odel og eie, til det er det ikke nok. Det er vanskelig å se dem ufrivillig og litt triste, legge de pent kledde dukkene forsiktig fra seg i kassen, uvitende om de får tak i akkurat den! neste gang. Men det går fort over. De store hjelper de små og kveldsstellet går fullstendig smertefritt. Halv ti er alt stille. Små lyder høres bare fra kjøkkenet der neste dags mattilberedelse er i gang. Anna har ikke gitt seg ennå ☺ Maten blir klar til Meena, Bavani, Sona, Sana og Snaha og alle de andre.....

Sneha (til v) sitter tett inntil ☺ Og det gjør Meena og Sana.

Is etter sirkus kan ikke bli feil ;)

Sana, Sona og Sneha aller fremst, i nevnt rekkefølge. De tre søstrene jeg fortalt litt om i forrige brev.

Vennlig hilsen en rik jente fra Norge

Linda